

[Justitsministeren.]

at vi ikke har retsregler om ministeransvar. Det er jo urigtigt, for vi har et ansvar såvel i strafferetlig som i erstatningsretlig henseende, og det er ikke rigtigt at bibringe folk den opfattelse, at først ved gennemførelse af en lov om ministeransvarlighed er grundlaget skabt for at drage ministre til ansvar.

Det ærede medlem hr. Iver Poulsen gik meget voldsomt til værks og talte om, at først når en sådan lov var gennemført, var demokratiet en realitet. Jeg vil gerne sige til det ærede medlem, at jeg forstår så udmærket godt, at det ærede medlem er glad for at se dette lovforslag, idet jeg erkender, at det ærede medlem og hans parti jo har rejst dette spørgsmål som et af hovedproblemerne i de uafhængiges politiske mål-sætning. Derfor forstår jeg meget vel den triumf, som det ærede medlem mener i dag at have ret til at føle.

Må jeg til sidst sige, at jeg har forstået det sådan, at nu går vi i gang med et arbejde i udvalget. Mit parti er interesseret i at medvirke i et sådant arbejde. Vi har et meget varmt ønske om at kunne medvirke til at gøre en præcisering af disse ansvarlighedsregler stærkere end den, der ligger i den nugældende straffelov uanset den praksis, der er opbygget på dette grundlag, og vi er ikke afvisende over for at drøfte med forslagsstillerne problemet om udvidelse af dette ansvar, men jeg vil gerne understrege, at jeg tror, at udvalget, da opgaven er så vanskelig, skal overveje, om ikke vi skal begrænse os til at drøfte principperne og derefter søge at skaffe os de bedst mulige eksperter til den tekniske udformning af lovforslaget.

Ordføreren for forslagsstillerne (Ninn-Hansen): Jeg ved ikke, om jeg i tilstrækkelig grad fik sagt tak til den højtærede minister, da jeg talte herfra sidst. Hvis jeg ikke gjorde det tilstrækkeligt før, vil jeg gerne gøre det nu, måske med lidt større glæde, for jeg skal erkende, at jeg synes lidt bedre om ministerens tone denne gang, end jeg gjorde, første gang ministeren udtalte sig. Det skyldes måske, at ministeren dengang følte en forpligtelse til at give os den vejledning, jeg omtalte før, på nogle punkter i en lidt kategorisk form, som måske kunne

forekomme lidt uelskværdig. Det forstår jeg nu slet ikke var hensigten.

Den højtærede minister trak klart standpunktet op til sidst, at man fra regeringens side gerne ser en lov gennemført, og jeg kan da også kvittere for den udtalelse med bemærkningen om, at forslagsstillerne selvfølgelig er indstillet på at løse den — vi har vel lov til at sige store — opgave på den sagligt bedst mulige måde og vil være imødekom-mende over for de synspunkter, regeringen har.

Når den højtærede justitsminister f. eks. siger, at regeringen — og det gælder vel også socialdemokratiet — ikke vil kunne stemme for loven, såfremt bestemmelsen i § 2 om statsministerens særlige ansvar skulle blive stående, vil jeg da gerne sige med det samme, at så skal det selvfølgelig ikke blive stående på den måde. Det er vi da i aller-højeste grad villige til at ændre. Jeg har jo før begrundet, hvorfor forslaget er formet som angivet.

Den højtærede minister var inde på, at man kunne lade særligt sagkyndige på grundlag af det forslag, vi nu har fremsat, udtale sig i sagen, udarbejde et forslag, og også af det ærede medlem hr. Iver Poulsen fik vi jo løfte om en håndsrækning i form af et revideret forslag, kan vi vel sige, på grundlag af vort, som partiet de uafhængige vil tilsende os i udvalget, og vi er meget taknemlige for dette bidrag.

Men med hensyn til den højtærede justitsministers tanke om, at man nu skulle lade særligt sagkyndige se på sagen igen, vil jeg sige, at de har jo egentlig haft chancen. Da vi i 1959-60 diskutererede spørgsmål, der vedrørte ministeransvarligheden, ventede den højtærede justitsminister også ifølge sine udtalelser her i tinget, at den kommission, der var nedsat, ville komme med et udkast til forslag, og det er kommissionen ikke kommet med, hvad jeg mente den burde have gjort. Jeg har hørt professor Poul Meyer fremføre det samme synspunkt, at selv om kommissionens flertal var imod en lovgivning, burde den have stillet forslag til tingets rådighed.

Jeg synes, professoren havde ret i det synspunkt; og jeg mener, at når man har haft kommissionen, muligheden har været til stede og man har haft den fornødne tid